

ideterjedt az úrunalma,
mikor szerelmi bánatának
boldogtalan sirámát órá
lengeti néhány életunt.
Mit tegyek? Ezek azt se tudják,
milyen az igaz mulatás!
Kétkedvén az én sebembe
mártják be ujjukat, de mégse
úgy, mint az Emberbe hitetlen
egykor az igazi Tamás,
mert mit sem értenek belőle
(velük nem történt semmi sem),
s az éjszaka mélyének könnyből
lett mindegyik gyémántja rájuk
hideg szemmel néz, fénytelen.

G. István László

MERÜLŐ SZONETEK

Szabadíts testem köré, hogy sehol
ne húzzon le súly, fullasztó az ég
(szárnyrángatásból, testetlen elég
a kimért idő), ha nekem hozol

kijárást az égre, feláldozol
(és torkomban is, amit mondanék,
föl-le jár, pörög, mint a rossz kerék),
és az áldozatban megváltozol –

ha neked, szabadíthatatlan arc,
akarhatatlan, amit nem akarsz,
hát nekem kell helyetted is akarnom –

(szárnyára ég rá, akit betakarsz,
kezed az ég fölött árnyék az arcon),
hát nekem kell helyetted is akarnom.

*

Aki a holdat őrzi este, reggel,
kerekre nő benne, hogy halni készül,
bár része sincsen, mégis kiegészül
hideg árnyékkal, sápadt szégyenekkel;

tengerhívásra még hullámhegyekkel
szól, de már idegen völgyébe szédül,
belső halált hal, azt sem őrzi végül,
aki még a holdat őrizte reggel –

nem jó annak a tengerbe belépni,
aki a halált nyitott szájjal éli,
mert mivé hangosodik fel fülében,

ahogy zúg, hallgat, s megint zúg a szégyen,
ahogy még egyszer akar halni, élni:
üresre forog a hold a fejében.

*

Védi az erdőt, aki integet
neked, és színek nélküli fehérben
ébred, alszik, ébred, tekintetében
álomtalan, bezúfolt szürkület

mutatja neked tekintet helyett,
hogy mi férhet egy tekintet helyére:
elgondolhatatlan a fény, ha vége.
Hangok előtt a legelső szünet

után megszámlálhatatlan szünet van,
védik az erdőt üres áradatban,
előled titkolják, kifecsegik,

eltitkolják; ami belül szorít,
ágakat tör, leér az arcodig,
mert mindig itt van, és kívárhatatlan –